

Hemlängtan

Jag hade mitt arbete på en pälsdjursfarm, som låg i utkanten av Falun. Jag delade bostad i en liten villa med min äldre bror, och jag var 18 år. Villan låg intill arbetsplatsen.

Det var lördagskväll och min bror var som vanligt ute tillsammans med sin flickvän. Det var en sådan ljuvlig kväll. En kväll på försommaren. Man kunde nästan höra och se hur livet i naturen grodde. Jag kunde bara inte stanna kvar i Falun. Jag beslöt att åka hem till Siljansnäs, till mor och far med min cykel. Cykeln hade jag fått som förtjänst av arbete i skogen senaste vintern. Jag minns inte om jag skrev någon hälsning till min bror, så han visste var jag var när han kom tillbaka till vår bostad.

Jag var frisk och stark, och då var inte vägen något problem. Det kunde väl vara sex mil, och då var det inga asfaltvägar, det var grusvägar.

Jag trampade på, jag njöt av värmen och alla ljud från fåglarna i buskarna.

Inga bilar störde min tur genom landskapet. Skiftningarna i vattenspeglarna från sjöarna jag åkte förbi förändrades. Den mörka natten blev aldrig natt, utan skymning och morgongryning flöt ihop till en ljusning, och när jag cyklade in på gården hemma hade solen varit synlig flera minuter. Jag var hemma. Syrenerna bildade häck och doftade välkommen hem. Nyckeln till ytterdörren hängde på sin vanliga plats. Min säng uppe på vinden, där vi låg sommartid, väntade på mig. På morgonen kom mor upp med kaffe och bulle. Mor och far hade sett min cykel mot uthusväggen. Jag var så glad att vara hemma. Dofterna från syrenerna och alla andra blommor, alla ljud i försommarnatten gav mig den natten bestående minnen, som ingen kan ta från mig. Det var 47 år sedan.

Lars Nyström